

Председник Владе Републике Србије господин др Војислав КОШТУНИЦА,
Влада Републике Србије,
Председник Народне скупштине Републике Србије господин Предраг
МАРКОВИЋ,
Народна скупштина Републике Србије,
Председник Републике Србије господин Борис ТАДИЋ,

О УСТАВУ ДРЖАВЕ СРБИЈЕ

МОЛБА И МОТИВ

Молба

Молимо вас да се упознате са даље изнетим ставовима о Уставу државе Србије и, надајући се да сте сагласни с њима, да их унесете у предлог новог Устава државе Србије.

Мотив

Досадашњи развој наше ситуације, садашње стање и настављено усмеравање даљег његовог развоја, масовно протеривање Срба из Крајине, велики број србских/српских изгнанника из Крајине, Босне и Херцеговине у Србији, ничим изазвана, потпуно неоправдана бомбардовања Србског/српског народа у Републици Српској (1995.) и у Србији и Црној Гори (1999.) и њима наметнута окупација прерастајућа у све ширу подчињеност и све дубљу потлаченост, те непостојање слободне и независне србске/српске државе, велико исељавање омладине Србије у иностранство, васпостављање хитлеровског албанског фашизма на Косову и Метохији, и недостаци садашњег Устава Републике Србије побуђују и мотивишу нас, доле потписане њене држављане, да вам, као врховним државним органима Р. Србије, упутимо начелан предлог за нови Устав (од стране 7 надаље). Да би смо га објаснили изложићемо укратко разлоге за тај предлог и изнећемо оно с чим се дубоко не слажемо у предлогу Устава од стране Владе Р. Србије (првих 6 страна).

СИТУАЦИЈА У СРБИЈИ И УСТАВ

Србски/српски народ је изборио своју слободу у самосталној србској/српској држави у средишњој Србији, коју је веома успешно развијао у XIX веку и почетком XX века под смењујућим вођством својих династија Карађорђевића и Обреновића, а у Црној Гори под династијом Петровић. Кнежевина Србија је прерасла у Краљевину Србију, потом су обе монархије уједињене у Краљевину Србије и Црне Горе сјединивши делове Србског/српског народа дотле раздвојене у те две државе.

Ни једна независна, суверена србска/српска држава до сада није била република. Све су биле монархије. Нажалост, у периодима Османлијске инвазије крајем XIV века и Хитлерове фашистичке агресије 1941. год., Монарси су били недорасли да изведу народ победоносно из тих ситуација.

Осим тога, нашавши се на победничком и ослободилачком пиједесталу, заједно са Савезницима, и уз њихову помоћ, Краљ, Престолонаследник, државно и политичко вођство Краљевине Србије и Црне Горе, су је укинули, без опште народне сагласности, утапајући је у Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца, без гаранције васпостављања србске/српске државе у случају престанка постојања те заједничке државе.

Србски/српски родољуби су се масовно борили против фашизма кроз две војске чија су се руководства толико све више међусобно идеолошки супротстављала да се то било претворило у грађански рат у оквиру ослободилачког рата. Та подела и сада дубоко раздире Србски/српски народ и потреса Србију.

Под комунистичком владавином маршала Јосипа Броза Тита је Србија вештачки разбуцана у три уставно неравноправна дела - две аутономне покрајине и трећи недефинисани део између њих. Србима су спутаване или забрањиване њихове националне вредности, почевши од постојања Србског/српског језика до враћања на своја прадедовска имања на Косову и Метохији преко 150 000 србских/српских породица, које су албански фашисти прогнали под Хитлер - Мусолинијевим покровитељством. Под Титовом владавином су по државним уговорима са страним земљама извожени србски/српски младићи и девојке на рад у стране земље, где су створили породице и чија деца остају тамо да живе. Та владавина је, задужујући се у иностранству, стварала политичке фабрике тамо где није било сировина, али је било србске/српске сеоске деце. Србска/српска сеоска омладина је масовно напустила село да би се вештачки створила радничка класа и постигло масовно учлањивање у КПЈ/СКЈ, а без чега је, из корена извађеној сеоској омладини у варошима и градовима, било изузетно тешко да развија своју егзистенцију. Та владавина је уништавала србску/српску Веру и србски/српски национални, родољубиви и радни, морал у свим видовима, срединама и нивоима. Настојала је да их замени улагивачко - потказивачким понашањем. Резултат је постао масовни "двоструки морал": једногласно пљескање на састанцима, масовна незаинтересованост у стварности, масовна пасивност и прећутно одбијање директива те Власти.

Малобројни народ, који је изгубио милионе људи у току ратова у прошлом веку, чији су родољубиви борци били перфидно изиграни (толико да многи још увек не могу то себи да признају), чије је многе недужне вредне људе комунистичка Власт систематски уништавала, коме је одузета приватна својина и право на слободно предузетништво, коме су забрањене националне вредности, тај напаћени и свакојако исцрпљени народ, је тихо одговарао да би се сачувао, преживео ту Власт, надајући се свом постепеном генерацијском опорављању. Нажалост, та Власт га је немилице задуживала у иностранству. Од свега 1,5 милијарди долара дуга Југославије 1971. г., Тито, који је живео у луксузу задивљујућем за краљеве, царе и императоре, коме је званично била довољна мала симболичка демагошко - пропагандна плата, је у свом приватном власништву имао целу Југославију. Он је оставио Југославију 1980 г. са преко 40 милијарди долара дуга. Његови следбеници, како у С. Ф. Р. Ј. тако и у С. Р. Србији, потом Р. Србији, су тај дуг само повећавали. Титови комунистички наследници нису могли да се сложе ни ко ће да га наследи ни како да се расподела дуг по републикама, а камо ли како да се он смањује. Данас је дуг Р. Србије најмање десет пута већи него што је био дуг целе Југославије 1971. год.

Србски/српски народ лажно оптужују у Словенији, Хрватској и делу Босне и Херцеговине, и на Западу, од 1991. год. до данас, да је агресор. То су чинили и чине да би се спречио његов отпор понављању злодела из II светског рата, да би му се забранила наметнута му борба за опстанак у његовој Дедовини, и да би се сакрило противустварно и

насилно издвајање тих Република из С. Ф. Р. Југославије, а што је основни узрок рату започетом 1991. год.

Те лажне оптужбе су масовно ширене преко штампе, радија и телевизије НАТО држава да би се њиховим народима створила лажна слика о Србском/српском народу и Србији као агресору, да би се он неоправдано демонизовао, и тиме правдале неоправдљиве санкције, злодела и злочини, и бомбардовања против Србског/српског народа и Србије. Истовремено су прикривали, и настављају да од својих народа скривају, истину о стварним узроцима рата на територији С. Ф. Р. Југославије и о злочинима над Србским/српским народом у његовој Дедовини. Срби су масовно прогнани са својих прадедовских огњишта у Крајини, источној Славонији, деловима Босне и Херцеговине, Косова и Метохије. Над малобројним, још не проганим, Србима се без прекида настављају злочини у њиховој постојбини Косову и Метохији. Највиши цивилни и војни државни органи Р. Србије су доведени у стање дубоке вазалске подчињености НАТО окупатору. Владе НАТО држава, и албански терористи прерасли у окупаторе, настоје да све то искористе да би наметнули потпуну потлаченост Србији, од народа до највиших цивилних и војних државних органа. То њима омогућује несметану и необуздану експлоатацију и људских и материјалних природних извора и сировина из Србије. Албански окупатори све то користе да остваре фашистички циљ: истребљивање и уништавање Српкиња/Српкиња и Срба, одвајање Косова и Метохије од осталог дела Србије и успостављање своје окупаторске власти. Овоме је великим делом кумовала кумунистичка власт Јосипа Броза отварањем границе Србије према Албанији, давањем већих права албанским досељеницима него предвиђених Повељом УН, него што их имају Срби у Албанији, и заташкавањем и прикривањем непрекидног вишедеценијског албанског тероризма над Српкињама/Српкињама и Србима.

У оваквој ситуацији, ДОС-овска Власт у Србији је појачано наставила, а од СПС и ЈУЛ валадавине (повремено подржаних од СПО и СРС) започету, беспримерну распродају странцима у бесцење оно мало што није уништено, што вреди. Она је распродавала како државну имовину тако и национализовану, уместо да је извршила денационализацију као што је ДОС гарантовао пре избора.

ДОС-овска Власт у Србији је нанела нечувену срамоту Србском/српском народу и Р. Србији противуставним слањем држављанина Р. Србије и то, њеног некадашњег Председника, на Видовдан да му се суди у Хагу, уместо да му народни суд суди у Србији, да би потом то превела у своју праксу. Ово показује колико је дубока наша потлаченост данас.

ДОС-овска, као и претходна, Власт у Србији није остварила ни једно од својих битних предизборних, не само обећања, већ гаранција као што су: мир, ред, безбедност, заустављање економског и друштвеног пропадања и почетак друштвеног напретка, смањивање незапослености, отварање перспективе омладини, припрема новог Устава и одржавање избора најкасније до 6. априла 2002. год., смањивање Владине администрације, заустављање гомилања функција својих чланова, укидање политичке и економске границе између Србије и Црне Горе, доследно спровођење и остваривање макар и Резолуције 1244 о Косову и Метохији да би се заштитили становници, очувао територијални интегритет и суверенитет Р. Србије, да би се решио проблем отетих и побијених лица након доласка КФОР-а, да би се зауставило исељавање србског/српског и осталог неалбанског становништва не само са Косова и Метохије већ и из других јужних делова Србије, и повратак изгнаног народа на своја огњишта на Косову и Метохији.

Упркос на Уставу заснованим бројним молбама, апелима, предлозима и захтеву Власти да испуни своју обавезу према народу на један од уставних и законитих начина, ДОС-овска Власт се и о то оглушивала. Она није показивала ни намеру да се томе одазове. Да би се њени чланови по сваку цену одржали на владајућим државним положајима и функцијама, она је прибегавала и противуставном мењању народних посланика у Народној

скупштини и противуставном узурпирању дужности Председника Републике доводећи Р. Србију у ненормално стање да веома дуго буде без Председника.

Путоказ и отварање развојног пута, државно трасирање тог пута је Устав, његово поштовање и извршавање од стране свих држављана, којима пример за слеђење треба да дају највиши цивилни и војни државни органи. Мотив и разлози за промену Устава не могу да буду политички разлози и/или страначки интереси појединих партија. Нити разлог може да буде то што је садашњи Устав Р. Србије донесен у време једнопартијског државног уређења и политичког режима јер је, упркос томе, његова снага у чињеницама да је била отворена јавна дискусија о његовом предлогу, да је Предлагач прихватио неке од упућених критичких предлога и да га је народ Р. Србије усвојио на општем тајном изјашњавању са великом већином.

Мотиви за промену Устава су укидање његових суштинских супротности с катастрофалним последицама по Србију, и стварање општих законодавних основа за дуготрајан напредак Србије. Једна од тих супротности је уставно додељивање већих права онима који живе у покрајинама него онима који обитавају у осталом делу Србије. Друга противуречност је, на пример, да Председник Републике представља Р. Србију, те и њену политику, а да нема никаквог уставног права да утиче ни на стварање ни на извршавање њене политике. Трећи недостатак је да Устав не утврђује ко и како да реагује и заустави кршење Устава од стране највиших државних органа: Председника Републике, Народне скупштине, председника Владе односно Владе, или Јавног тужиоца. Устав јасно утврђује да нико нема право да потпише предају, али не утврђује како да се највиши државни органи спрече да то учине, да се зауставе да то не учине, или ако учине, да је онда њихова одлука о предаји ништавна, те ко и како да их санкционише за предају. Такву противуставну предају су извршили Скупштина и Председник Р. Србије, у заједници са Скупштином и Председником С. Р. Југославије, а спровео је генералштаб Војске С. Р. Југославије, јуна 1999. год. Она нас је довела у садашњу ситуацију поражене војске и државе, окупиране земље, поробљене Власти и потлаченог народа.

Садашњи Устав не препознаје Србски/српски народ као историјског носиоца државности Србије. Он нити штити националне историјске, културне и привредне вредности Србског/српског народа нити његове интересе. На пример, он не признаје Србском/српском народу постојање његовог језика - Србског/српског језика, већ одређује српскохрватски језик као званични језик. Он не штити приватно власништво држављана Р. Србије нити њену државну имовину.

Садашњи Устав утврђује да је Председник Р. Србије врховни војни командант, а не утврђује да Р. Србија има војску.

Ово све показује неке битне недостатке садашњег Устава Р. Србије

СУД У ХАГУ, МЕЂУНАРОДНИ СУД, Р. СРБИЈА, ВЛАСТ И УСТАВ

Међународни суд треба да буде суд основан или признат од стране Генералне скупштине УН у складу с Повељом УН и међународним правом, прихваћен од свих држава чланица Савета безбедности и обавезујући за све чланице УН, тако да и њихови држављани подлежу његовој надлежности без обзира на расну, националну и/или друштвену припадност, без обзира на функцију у држави, без обзира на имовинско стање. Тај Суд треба да буде непристрасан, да узима у обзир само истину доказану чињеницама, да су његове оптужнице, хапшења и претреси јавни, и да јавно спроводи своје пресуде.

Такозвани Међународни Трибунал у Хагу за злочине у Југославији од 1991. год. ("МТХЗЈ"):

- није основан ни у складу с међународним правом ни одлуком Генералне скупштине УН,
- је унапред ограничио своју надлежност за злочине на територији С. Ф. Р. Југославије само на њене држављане, одбацујући да буде надлежан и за злодела држављана других земаља које су они стварали, подстрекивали, организовали и/или спроводили на територији С. Ф. Р. Југославије, међу којима и оних које су га основале, чиме је изгубио непристрасност и међународни карактер,
- одбија да разматра недела узрочника, покретача, организатора и почетника рата у С. Ф. Р. Југославији у целини, и посебно у Крајини, Славонији, Босни и Херцеговини, Србији (Косову и Метохији) и Македонији,
- спроводи своја хапшења и пресуде углавном само над Србима, чиме је добио изразито националистички, противсрбски, карактер,
- користи и спроводи тајне оптужнице, чиме је изгубио јавност у раду,
- користи и примењује терористичке акције ради хапшења тајно оптужених Срба, чиме је изгубио мирнодопски и праведан карактер.

Због свега тога тај Трибунал није надлежан за држављане Р. Србије. Они треба да буду заштићени од трибунала у Хагу.

Национална припадност, верска опредељеност, политички, војни, државнички (или било који други, укључујући и судијски) положај или функција, не могу да дају имунитет заштите лицу које је наређивало извршење и/или извршавало злодела и/или злочине против човечности и мира, било где, а у овом случају на територији С. Ф. Р. Југославије. Свако такво лице треба да буде подложно суду (најпре) у сопственој држави, а у сарадњи с непристрасним међународним судом Истине и Правде.

Садашња Власт Р. Србије тврди да је Р. Србија обавезна да се повинује захтевима и одлукама МТХЗЈ. Међутим, она није народу Србије показала које су то међународне обавезе које на то приморавају Р. Србију и ко их је и када у име Р. Србије прихватио и потписао. Без таквог јасног изношења документа, тврђење садашње Власти Р. Србије делује неуверљиво, те манипуланско и предајничко, а уз то и супротно одлуци Уставног суда. Садашњи Устав не утврђује како да се обезбеди извршавање одлука Уставног суда и да се заустави њихово кршење од стране највиших државних органа.

Ако је Р. Србија била прихватила МТХЗЈ пре доношења Устава 1990. год., онда је Устав морао то да уважи и изрази, а ако га је прихватила после доношења Устава, онда је то било супротно Уставу и тада је неважеће. Ово показује да Устав мора да уважи и искаже постојеће међународне обавезе које је Р. Србија прихватила, а и да прихватање међународних обавеза супротно Уставу разрушава државу, да је ништавно, и да они који су прихватили треба да буду кажњени судски, а посебно с обзиром на одлуку Уставног суда у овом примеру.

Противуставно испоручивање држављана Р. Србије МТХЗЈ-у је сраман пример да окупирана држава, подчињени њени највиши органи и подјармљени народ морају да подлежу претњама и уценама агресора и окупатора, да противно Уставу испоручују своје држављане, чак и без судског претреса у сопственој земљи.

НЕСЛАГАЊА У ВЕЗИ С ПРЕДЛОГОМ УСТАВА ОД СТРАНЕ ВЛАДЕ Р. СРБИЈЕ

http://www.srbija.sr.gov.yu/?change_lang=cr

1. Не слажемо се с потпуним ниподаштавањем историје и традиције србске/српске државности, како је учињено у предлогу Владе.
2. Не слажемо се да Устав или закон одређује идеолошки, режимски, и/или политички државу Србију (нпр. република, краљевина, социјалистичка, демократска).
3. Реч "грађанин" треба да буде свуда замењена са "држављанин". ("Ситизен" на Енглеском и "цитуајен" на Француском имају оба ова значења, али у Србском/српском, "грађанин" не обухвата сваког држављанина, нпр. сељака.).
4. Није довољно да се каже "ћирилично писмо", јер оно може да буде бугарско, македонско или руско, те зато треба да стоји: "србска/српска ћирилица". (Чл. 10).
5. Не прихватамо да у Србији могу да постоје аутономне покрајине. (Чл. 12, Чл. 142 до 156).
6. Нисмо сагласни да у Уставу буде ишта о "Позитивној дискриминацији". Против смо сваке дискриминације, па макар се називала и позитивном. Уставна или законска ограничења нису и не смеју да буду дискриминација. (Чл. 14 и Чл. 20).
7. Не може свако да има право да се слободно креће и настањује у Србији, напусти је и у њу врати. (Чл. 37). То право треба да имају само држављани Србије и само они страни држављани којима је дозвољен долазак у Србију.
8. Законом треба да буде одређено када је сваки држављанин обавезан да се изјасни о својој националној припадности, а не, како Влада предлаже, да нико није обавезан да се изјасни о својој националној припадности. (Чл. 45). Треба да се поштује свака национална припадност и њено достојанство. Нико не треба да се тога стиди или плаши.
9. Следећа одредба у предлогу Владе је неприхватљива: "Сваки пунолетан, пословно способан грађанин има право да бира и буде биран." (Чл. 50). Ко је од садашњих властодржаца доказао своју пословну способност и како?
10. Припадницима националних мањина могу да се јемче допунска права само у оквиру Повеље УН и истих додатних права које Срби имају у матичној држави националне мањине, а не без таквих обавеза како стоји у предлогу Владе. (Чл. 73).
11. Не прихватамо да странци могу да стекну власништво над земљом ни на основу наследства (Чл. 83).
12. Не прихватамо да странци могу да стекну концесију на природним богатствима и добрима од општег интереса. (Чл. 84).
13. Не прихватамо да Србија, или њени делови, могу слободно да се задужују. (Чл. 91).
14. Не прихватамо да се у Уставу ставља забрана на предмет референдума нити да Народна скупштина обавезно чека оцену Уставног суда да ли је предмет референдума у складу с Уставом, већ да Скупштина може, али не мора, да ту оцену тражи од Суда. (Чл. 105).
15. Не прихватамо да Председник на предлог Владе може да распусти Народну скупштину без навођења у ком, и то у изузетном, случају. (Чл. 106).
16. Не прихватамо да државни органи Србије не могу да прогласе ратно стање у Србији. (Чл. 140).
17. Не прихватамо да Народна скупштина одлучује о промени Устава, без референдума, те ни о промени границе Србије. (Чл. 180 и 181, те Чл. 8, следствено).
18. У језичком погледу, предлог Владе има супротности. Србски/српски језик је званичан, а у тексту се користе стране речи за које постоје србске/српске (као на пример: омбудсман, уместо правобранитељ).

ПРЕДЛОГ НАЧЕЛА ЗА УСТАВ ДРЖАВЕ СРБИЈЕ

Србски/српски народ признаје право свим другим народима на слободно организовање њихових држава у њиховим Отаџбинама и поштује га. Исто то право остварује за себе у делу своје Постојбине - у Србији, где воспоставља своју матичну државу.

ИМЕ, СИМБОЛИ, ТЕРИТОРИЈА И КАРАКТЕР ДРЖАВЕ

Име државе је:

С Р Б И Ј А.

Србија је матична србска/српска држава заснована на слободи и равноправности свих својих држављана. Она је суверена, слободна и независна, територијално јединствена и недељива држава. Творац њене државности, њен историјски бранилац и њен конститутивни народ је Србски/српски народ. Њен врхунски носилац уставности и законитости су сви њени држављани.

Граница Србије је неповредива. Може да је промени Краљ Србије само ако се за промену на општем слободном тајном гласању (референдуму) изјасни више од 66% свих пунолетних држављана Србије, а на основу одлуке Народне скупштине засноване на резултату референдума и сагласности Председника Србије.

Нико нема право ни овлашћње да прихвати или потпише предају у име Србије. Такав акт је ништаван и представља дело најтежег издајства.

Државна знамења и симболи су: србски/српски грб, србска/српска застава, који су приказани на почетку овог дописа, србска/српска химна "Боже правде" и свечана песма "Востани Србије".

Србија обухвата следеће уставно равноправне области: Банат, Бачку, Срем, Посавље, Подунавље, Шумадију, Поморавље, Тимочку Крајину, Нишко - Лесковачку област, Косово, Метохију, Ужичко - Рашку област, источно Подриње и Београдско подручје.

Београд је главни град/престоница Србије.

Србија обезбеђује слободу личног изражавања и свих оних вероисповести и идеологија које не шире било какав вид нетрпељивости, обезвређивања или омаловажавања човека или народа.

Србија је световна држава.

Верске заједнице су одвојене од државе.

Ниједна религија не може да буде успостављена као државна или обавезна.

Ниједна идеологија не може да буде успостављена као државна или обавезна.

УСТАВ

Највиши правни акт Србије је њен Устав. Његове одредбе су неприкосновено обавезујуће за сваког држављанина Србије и за сваку институцију у Србији; с њим морају да буду усаглашени сви закони и сви остали општи акти у Србији.

Устав доноси Народна скупштина, а проглашава га Краљ, односно Председник у случају да Краљ није у могућности, само пошто га држављани Србије усвоје на референдуму с више од 50% гласова свих пунолетних држављана Србије. Измене и/или допуне Устава се спроводе на исти овај начин.

ДРЖАВЉАНИ

Дете рођено у Србији је њен држављанин, ако нема друго држављанство. Свако чији је један родитељ држављанин Србије је такође држављанин Србије без обзира где је рођен. Лице, рођено у Србији, а чији ни један родитељ није држављанин Србије, може између своје 18.-те и 21.-е године да писмено одбије држављанство Србије, које му самим тим престаје.

Нико не може да одузме држављанство Србије њеном држављанину.

Сви држављани Србије су равноправни у својим уставним и законским правима и обавезама.

Лице, које се једном одрекло држављанства Србије, не може поново да га добије.

Запослене држављанке Србије имају право на 100% плаћено порођајно деветомесечно одсуство и 50% плаћено одсуство следећа три месеца.

Србија обезбеђује здравствено и пензијско осигурање држављанима који своју делатност остварују у њој у складу с Уставом и законом.

Сваки држављанин је слободан и обавезан да поштује Устав и закон Србије, те самим тим и да плати порез у законском року, а мушки држављани и да испуњавају и своје војне обавезе.

Србија може да испоручи другој држави или међународној институцији свог држављанина само на основу одговарајуће одлуке Врховног суда или Народног суда Србије, само ако она проистиче из међународних обавеза Србије, и само за недело учињено ван Србије.

Строго се забрањују лаж и превара на Суду и у државној служби.

Најстрожије се забрањује убиство које није изазвано неопходном животном одбраном.

ЈЕЗИК

Званичан и службени језик је Србски/српски језик, чије је писмо србска/српска (Вукова) ћирилица званично и службено писмо, а правопис је правопис Вука Стефановића Караџића. Настава из Србског/српског језика, из србске/српске књижевности и културе је обавезна у свим основним и средњим школама.

Јавна употреба свих других језика и националних писама је слободна у складу са законом. Настава из матерњег језика припадника других народа, из њихове националне књижевности и културе може да се остварује на том језику према њиховом слободном избору.

Устав и закон треба да буду написани на Србском/српском језику, што значи и на србској/српској ћирилици и без коришћења страних речи за које постоје наше. Устав мора да буде јасно и недвосмислено написан да може да га разуме пунолетни држављанин са завршеним осмогодишњим школовањем.

ШКОЛОВАЊЕ

Основно школовање је обавезно и остварује се у државним школама. Оно је бесплатно. Траје осам школских година.

Србија обезбеђује бесплатно школовање и у средњем образовању у државним школама, као и за студенте који редовно, на време, испуњавају све универзитетске и академске обавезе на вишим и високим државним школама и на државним универзитетима.

Основно образовање и настава из историје су јединствени и засновани на истинитим историјским подацима.

ИМОВИНА СРБИЈЕ

Рудници, водопривреда, саобраћајнице (пруге, путеви, мостови), земља одређеног појаса дуж државне границе одређеног законом и она која није у приватном власништву држављана или институција Србије, ПТТ, железница, сва оруђа, оружја и остала материјална средства Војске Србије и свих државних институција су неотуђива државна имовина.

ФИНАНСИЈЕ СРБИЈЕ

Србија обезбеђује своја финансијска средства порезом, таксама и другим дажбинама, приходом државних организација и добровољним доприносима.

Свака организација која у Србији остварује привредну или пољопривредну делатност је обавезна да плати порез у законском року.

Србија може да узима међународни зајам само изузетно, на основу предлога своје Владе. Одлуку доноси Краљ јавно и искључиво на основу јавне одлуке Народне скупштине и јавне сагласности Председника.

ДРЖАВНИ ОРГАНИ

Бранитељ народа, Устава и државе је Војска Србије. Она је војни извршни орган власти.

Уставни и законодавни државни орган власти је Народна скупштина Србије.

Цивилни извршни државни органи власти су Председник, Влада, Јавни тужилац, Правобранитељ и Милиција Србије, и локалне скупштине у Србији.

Судски државни органи власти су Суд одговарајућег степена, Врховни суд, Народни суд и Уставни суд.

Покровитељски државни орган власти је Краљ Србије, односно Србски/српски Краљ.

Гарант спровођења уставних и законских одредби, судских одлука, мира и безбедности у Србији је Милиција.

Законодавни органи и судски органи су независни од извршних органа власти и Краља.

Војска Србије

Србија има своју војску, која се састоји из професионалног састава, текућег састава и резервног састава. Текући састав чине пунолетни младићи, држављани Србије, који су најкраће на деветомесечном извршавању опште војне обавезе између 18.-те и 27.-е године. Они потом прелазе у резервни састав. Она је народна и државна одбранбена снага. Она је неполитичка организација која штити народ, државу, Устав и Србију. Сви здрави пунолетни мушкарци су обавезни да у оквиру Војске Србије одслуже војни рок у напред наведеном добу старости и да су укључе у одбрану Србије у случају војног напада на њу после проглашења опште мобилизације.

Највећа национална вредност Србије су њена деца и омладина. У случају ратне опасности и мобилизације, у ратном стању, младићи од 18 до 27 година старости се последњи мобилишу за упућивање на фронт.

Народна скупштина

Народну скупштину Србије чине 250 народних посланика. Њихов мандат је четири године у мирнодопским условима. Народ их бира на општем тајном гласању по праву: један човек - један глас (на основу начела равноправности држављана). Оно се спроводи истовремено у целој Србији као јединственој изборној јединици. Сваки држављанин, који није на издржавању законске казне, може да буде кандидат за народног посланика. Не постоји ограничење једном држављанину Србије на број посланичких мандата у Народној скупштини.

Народна скупштина расписује референдум, расписује изборе за народне посланике и за Председника Србије.

Народна скупштина учествује у одлучивању о промени Устава и границе Србије, у потврђивању међународних уговора, у поступку утврђеном Уставом и законом.

Народна скупштина доноси законе и друге опште акте обавезне за све држављане и институције, план развоја, просторни план, буџет и завршни рачун, предлаже Председнику Србије амнестије за кривична дела, Председнику Србије предлаже Владу и њеног председника, надзире њихов рад и предлаже Председнику њихово разрешење, бира и разрешава гувернера Народне банке Србије, Правобранитеља и надзире њихов рад, бира и разрешава судије, осим судија Народног суда, и јавне тужиоце, надзире рад служби државне безбедности, оснива стручне службе за послове из своје надлежности и обавља друге послове одређене Уставом и законом.

Народна скупштина одлучује о проглашавању и укидању ванредног и ратног стања, и одређује основну структуру и родове Војске.

Председник

Србију представља и врховни командант њене Војске је њен Председник. Председник оличава јединство Србије и солидарност свих држављана Србије. Он је заштитник Устава и уставног система Србије.

Председник одлучује о именованима у Војсци.

Председник може да предложи Народној скупштини увођење или заустављање ванредног или ратног стања. У случају да Народна скупштина не може да одржи заседање, Председник одлучује, после договора с Владом и Краљем, о увођењу или заустављању ванредног или ратног стања.

Председник даје помиловања и одликовања на основу предлога Народне скупштине, и обавља друге послове одређене Уставом и законом .

Председник Србије не може да обавља ни једну другу јавну делатност нити да врши ни једну другу функцију.

Председник Србије у року од петнаест дана, тј. седам дана по хитном поступку, од изгласавања закона, доноси указ о проглашењу закона, или закон одбија с писменим образложењем Народној скупштини.

Председник је обавезан да прогласи закон који Народна скупштина по други пут усвоји. Ако то не учини, онда закон проглашава Уставни суд, или га одбија без могућности да га Скупштина поново изгласа.

Редовни мандат лица изабраног за Председника је пет година и тече од полагања председничке заклетве у Народној скупштини. Једно лице може највише четири пута да буде изабрано за Председника.

Сваки држављанин, који није на издржавању законске казне, који има подршку најмање 80000 пуноважно потписаних пунолетних држављана Србије, или једне регистроване политичке странке с бројем чланова не мањим од 80000 пунолетних држављана, или 95% народних посланика, може да буде кандидат за Председника. Избор новог Председника мора да буде завршен у мирнодопским условима најкасније 30 дана пре истека редовног мандата дотадашњег Председника и најкасније 60 дана по нередовном престанку вршења дужности дотадашњег Председника. У том периоду Председника замењује народни посланик кога Народна скупштина одреди и за то време се замрзавају његове посланичке обавезе.

Председника бирају сви држављани Србије на општем, слободном и тајном гласању, организованом истовремено у Србији и у иностранству. Избор се одвија у највише два круга. У првом кругу је за Председника изабрано лице које добије више од 50% гласова од укупног броја свих пунолетних држављана који су се уписали у бирачки списак. У другом кругу, који се одржава у наредних четрнаест дана, се избор врши између два кандидата који су добили највише гласова у првом кругу. Изабрано је лице које добије већину гласова од броја бирача који су гласали.

Личност изабрана за Председника полаже јавно председничку заклетву народу и Краљу Србије у Народној скупштини. Заклетва гласи:

Заклињем се да ћу све своје умеће, знање и способности да посветим очувању суверености и територијалног јединства Србије,

*заштити људских права и слободе држављана Србије,
поштовању и заштити Устава и закона Србије,
очувању мира и добробити свих држављана,
да ћу савесно и одговорно да извршавам
све дужности Председника Србије
и по цену сопственог живота.*

Председник, на основу става Народне скупштине, именује председника Владе и одлучује о њеном распуштању.

Председника може да смени народ на општем тајном изјашњавању најмање с апсолутном већином пунолетних држављана, ако је био изабран у првом кругу гласања, или најмање с већином с којом је то лице биле изабрано за Председника у другом кругу гласања. Одлуку о организовању и спровођењу народног изјашњавања за опозив лица које је изабрано за Председника доноси Народна скупштина већином од најмање 66% народних посланика и то на предлог најмање 30% народних посланика или на предлог најмање 80000 пуноважно потписаних пунолетних држављана Србије.

Председник Србије може да поднесе оставку Народној скупштини, о чему обавештава јавност.

Председник Србије, који у ванредном или ратном стању напусти Србију, чини дело најтеже издаје народа и Србије за које му суди Народни суд било када. У таквој ситуацији, дужности Председника привремено преузима Начелник Генералштаба Војске Србије до избора новог лица за Председника.

Влада Србије

Влада, у сагласности с Председником Србије, ствара и води политику, финансијско и материјално пословање Србије, у складу с Уставом, законом и ставовима Народне скупштине, спроводи у дело законе, одредбе и друге акте и одлуке Скупштине.

Влада предлаже законе и друге опште акте Скупштини, даје мишљење о предлозима других, и обавља друге послове одређене Уставом и законом. Она оснива стручне службе за послове из своје надлежности

Влада одговара Председнику и Скупштини за свој рад, којим руководи председник Владе. Он предлаже чланове Владе, који су министри за одређене области, Народној скупштини и Председнику. Избором новог Председника Србије, аутоматски престаје мандат дотадашње Владе. Не постоји ограничење једном држављанину на број мандата у Влади Србије.

Влада доноси уредбе и одредбе обавезне за све држављане и институције у складу с Уставом, законом и ставовима Народне скупштине, а уз сагласност Председника Србије. Она може да предложи Народној скупштини и Председнику увођење или заустављање ванредног или ратног стања.

Краљ и династије

Србски/српски Кнез или Краљ - који је био и оснивач династије, је у нашој историји била посебна личност - Ослободилац Србског/српског народа.

Личност која води и доведе до ослобађања Србски/српски народ, подчињене Власти Р. Србије и свих покорених од окупатора области Србије, од којих су најдубље покорени Косово и Метохија, треба да буде Краљ Србије. Та личност, а после Њега

Престолонаследник у будућности, јавно полаже краљевску заклетву народу и Србији у Народној скупштини и исказује веру Богу у србској Цркви где га јавно крунише србски Патријарх.

Личност која води и доведе до ослобађања и уједињења цео Србски/српски народ, до ослобађања подчињених Власти и свих окупираних делова србске Дедовине (како Србије, ако је окупирана, тако и ван Србије), треба да буде Србски/Српски Краљ, а тиме и Краљ Србије.

Србски/српски народ, како у својој Постојбини тако и ван ње, је симболички сједињен у Србском Краљу, а до његовог крунисања у Краљу Србије. Он је национални ујединитељ, вођа и представник целог Србског народа.

Краљ Србије, искључиво на основу предлога Народне скупштине Србије, сагласности Председника Србије и на основу народне одлуке на општем тајном изјашњавању, и у складу с тим одлукама, може да донесе одлуку о промени Устава, укључивању Србије у међународне савезе, о сједињавању у заједничку државу целог Србског/српског народа, или у шире државне заједнице, и о добровољном преношењу дела њеног суверенитета на њих.

Само на основу одговарајуће одлуке Уставног суда и/или Врховног суда и/или Народног суда, Краљ смењује Председника због кршења Устава, и/или издаје и/или злодела против човечности, човечанства и/или мира.

Краљ може да одреди ко је од његове деце Престолонаследник ако то није најстарије дете.

Свим члановима свих србских/српских династија Уставом су утврђене одговарајуће почести у Србији, које они могу да уживају уз обавезу да својим животом и радом буду понос Србије и целог Србског/српског народа, да помажу ширењу истине о Србском/српском народу и Србији, да учествују у одржавању и продубљавању добрих односа са пријатељима Србског/српског народа и њиховом развијању.

Краљ, који у ванредном или ратном стању, напусти Србију тим чином престаје да буде Краљ и укида династичко право својој деци и свом потомству на трон Србије и на све одговарајуће почести.

Судови

Највиши судски органи у Србији су њени Врховни суд, Уставни суд и Народни суд. Њима подлежу сви држављани Србије.

Врховни суд коначно одлучује по оптужбама за дела против Устава и закона, осим за оптужбе за издају и за злодела против човечности, човечанства и/или мира.

Уставни суд доноси оцене и, за све држављане и институције обавезујуће, одлуке по питањима уставности и законитости правних аката, норми и одлука Врховног суда, Народне скупштине, Председника и/или Краља.

Народни суд одлучује по оптужбама за издају, и за злодела против човечности, човечанства и/или мира.

Судије Врховног суда и Уставног суда одређује Народна скупштина, на основу чега их именује Председник Србије.

Судије Народног суда бирају сви држављани Србије по истом поступку по коме се бирају народни посланици, а именује их Народна скупштина.

Судије Врховног суда, Народног суда и Уставног суда имају исти имунитет као народни посланици.

Јавни тужилац и Правобранитељ

Народна скупштина одређује Јавног тужиоца и Правобранитеља, на основу чега их именује Председник Србије. Они имају исти имунитет као народни посланици.

Јавни тужилац је обавезан да покрене судски процес против сваког лица или институције која крши Устав, чини нечовечно дело, дело против мира, слободе и/или човечности.

Правобранитељ се стара да се заштите слобода, уставна и законска права држављана Србије.

Милиција

Милиција је народна и државна неполитичка организација која штити безбедност, мир и слободу појединца и спровођење одлука државних органа.

ВЛАСНИШТВО И ПРЕДУЗЕТНИШТВО У СРБИЈИ

Приватно и државно власништво и предузетништво су заштићени Уставом и законом.

Србија подстиче развој сваког предузетништва у Србији, које је засновано на природним изворима и сировинама Србије, и које се одвија у складу с Уставом и законом Србије.

Имовина одузета такозваном национализацијом заснованој на комунистичкој забрани приватног власништва се враћа њеним законским власницима.

Српска Православна Црква је власник својих тако бесправно одузетих јој имања у Србији.

СТРАНИ ДРЖАВЉАНИН У СРБИЈИ

Страни држављанин, оне земље која дозвољава држављанима Србије слободан боравак без визе, може да борави у Србији такође без визе. Остали страни држављани могу да бораве у Србији само с одговарајућом визом, или краткотрајно посебном одлуком Председника, Владе или Народне скупштине Србије док се не реши питање визе за њих.

Страни држављанин може да развија предузетништво и да има власништво над некретнином у Србији у складу с Уставом и законом, с тим да не може да буде власник земље у Србији.

Србија издаје привремене визе за боравак од месец дана до 10 година, и сталну визу. Сваки страни држављанин у току свог боравка у Србији је обавезан да поштује Устав и закон Србије.

Страни држављанин може да стекне право да тражи држављанство Србије најраније после пет година боравка у Србији, само ако влада Србским/српским језиком и прихвата Устав и закон Србије.

*За Србски/српски народ и наше пријатеље у Србији,
за слободну, независну и суверену Србију,*

ПРЕДЛАГАЧИ:

(Потписивање је било отворено од 2. фебруара до поноћи уторка 15. марта, 2005. год. Документ је јаван. Може да се објављује и преноси искључиво у целини и без измена. 18 предлагача.)

1. Др. Љубомир Т. Грујић, Професор Универзитета (у Београду до 1992, сада у Француској)
20 rue Gaston Defferre, 90000 Belfort, Француска, lyubomir_gruyitch@yahoo.com
2. Драган Томић, Hofmattstrasse 2, 6030 Ebikon, Schweiz - (CH), tomicdragan@msn.com
3. Весна Томић, Hofmattstrasse 2, 6030 Ebikon, Schweiz - (CH), tomicdragan@msn.com
4. Драган Ђерић, POSTFACH 339 - 8957, SPREITENBACH SCHWEIZ,
drq.deric@bluemail.ch
5. Лазар Ђорђевић, (пуна адреса је позната првом потписнику), Флорида, САД,
srbocuba@att.net
6. Душан М. Стојановић, Postfach 190 824, DE-80608 München, Nema~ka,
Dusan.M.Stojanovic@web.de
7. Отац Реља Рачић, DE-86567 Hilgertshausen, Nema~ka, Dusan.M.Stojanovic@web.de
8. Иван Никлановић, FR-91700 Fleury Merogis, Francuska, Dusan.M.Stojanovic@web.de
9. Др. Десанка Крстић, (пуна адреса је позната првом потписнику), Торонто, Канада,
drkrstic@idirect.com
10. Милован Миловановић, Београд, Србија, Хаџи Проданова 24, pamco@Eunet.yu
11. Марина Миловановић, Београд, Србија, Хаџи Проданова 24, pamco@Eunet.yu
12. Владимир Миловановић, Београд, Србија, Хаџи Проданова 24, pamco@Eunet.yu
13. Драгутин Младич, Судостроитељнаја 40/36, г. Москва, Руска Федерација,
c@freeserbs.org
14. Босиљка Лакић, Weißenburgstr. 25, 53175 Bonn, Germany, C3Tn1K@aol.com
15. Игор Лакић, Weißenburgstr. 25, 53175 Bonn, Germany, C3Tn1K@aol.com
16. Данијел Лакић, Weißenburgstr. 25, 53175 Bonn, Germany, C3Tn1K@aol.com
17. Урош Лакић, Weißenburgstr. 25, 53175 Bonn, Germany, C3Tn1K@aol.com
18. Тасев Душан, адреса позната првом потписнику, Герлафинген, Швајцарска,
tasev@tiscali.ch

22. март 2005. год.

У име свих предлагача

Љубомир Т. Грујић

Документ је изложен на *:

http://www.freeserbs.org/petitions/2005-02-02/pet_src.html

* Од 2006 је укинут оригиналан ипростор <http://www.freeserbs.org> (Сада постоји нови под истим именом, али је други власник те на њему нема овог дописа). 25/08/2010.